

SEMBLANÇA DEL RAMON FABREGAT QUE ENS ENVIA L'IGNASI ANZIZU 12-4-2020

En Ramon ha estat per a mi un veritable company de camí i un amic entranyable. Ens vam conèixer a la porta del noviciat de Roquetes, ara faria seixanta-sis anys... Des d'aquella tarda, ens hem anat trobant i retrobant en diferents llocs i etapes de la nostra vida en la Companyia.

Vam arribar junts al noviciat de Roquetes la tarda del 26 de setembre de 1954. Jo hi venia acompanyat pels pares i el meu germà gran. En Ramon venia acompanyat per la seva mare vídua, que hi deixava per sempre més en Ramon, el seu únic fill...

Ens esperava a la porta el P. Pere Ribas, nou arribat com nosaltres a aquella casa, acabada la 3ª provació. La seva abraçada va fer-nos sentir molt ben acollits a la que seria la nostra nova família, la Companyia de Jesús. El seu mestratge, tot i ser tan sols l'ajudant del Mestre de novicis, ens va marcar profundament i ens acompanyaria sempre més.

En Ramon era home de pau, incapaç de fer mal o de parlar malament de ningú. Però, això sí, dotat d'una capacitat d'ironia molt fina i d'un bon sentit de l'humor. Sempre he admirat la seva senzillesa, fins potser candidesa, la seva gens fingida humilitat. No amagava els seus orígens, un noi de barri -el seu Hostafrancs!- i fill d'obrer arribat de terres valencianes per a la construcció de l'Exposició del 1929. No sols no se n'amagava, de ser fill de treballadors, sinó que ens explicava joiós, i sense cap complex, com havia treballat fent de "botones" fins poc temps abans d'entrar al noviciat. Un lloc on la majoria dels companys venien de col·legis jesuïtes i de famílies burgeses de la ciutat.

Amb en Ramon ens hem anat retrobant en moments importants de les nostres vides. Els primers anys de formació, a Raimat i a Sant Cugat. Després, dos anys de magisteri a Montis-ion, amb el record ben present del jove Pere Claver, que va viure en aquella casa, deixeble i confident del vell porter sant Alonso, l'estàtua del qual presidia el claustre de la nostra escola. Durant aquells anys, amb en Ramon fèiem sovint escapades a muntanya, la nostra passió compartida i hem continuat fent-les a la tornada d'Àfrica. Junts hem anat diverses vegades al Pirineu de la nostra joventut i també darrerament per l'Alta Garrotxa gironina.

Però, és la llarga etapa africana al Txad la que el va marcar -ens ha marcat- més profundament. Primer, com a educador al nostre col·legi de Sarh. Més tard, com a formador al seminari interdiocesà de N'Djamena, on vam conèixer dos anys més. Pertot arreu on treballava, va anar-se guanyant l'afecte i el respecte de tots els qui el van

tractar. Vull remarcar també que el seu esforç per inculturar-se al viure i als costums dels africans, no va fer-li minvar, ben al contrari, la fidelitat a les seves profundes arrels catalanes, que ell s'estimava i defensava amb fermesa davant d'algun company amb l'esperit jacobí.

He deixat per al final el més important, sense comparació, i és la clau que explica la seva vida. En Ramon era un home de fe, profundament enamorat de Jesús, el company inseparable de totes hores i de tots els camins. Jesús era el seu veritable referent, el Tresor amagat que havia descobert de noi i pel que va decidir lliurar la seva vida. És Jesús i el seu Evangeli que va anar anunciant arreu, sovint sense paraules, durant els seus 86 anys de caminar pel món.

Podríem avui fer nostre el crit emocionat de Jesús voltat de la seva gent: "Us dono gràcies, Pare, perquè heu amagat els vostres misteris als savis i entesos del món i heu volgut revelar-les a la gent senzilla del poble..."

Gràcies, Jesús, pel teu i nostre bon company Ramon!

Ignasi-Mª Anzizu - Girona